GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

Alguna pregunta més? alguna pregunta más?.

Opinió | 24/10/2008 | 12:45

Érem amics i havíem estat companys de feina al Barça, on vaig treballar a les seves ordres.

Aquesta frase ja queda per a la història. Ja és tot un referent en el món periodístic i mediàtic, més després que el seu precursor ens deixés víctima d'un càncer galopant el passat dia 22 d'octubre.

Érem amics i havíem estat companys de feina al Barça, on vaig treballar a les seves ordres -puntualment i com a relacions públiques a la llotja presidencial durant dos anys cada dia de partit a casa-, per la qual cosa la seva mort m'ha impactat i entristit de manera molt directa. Maxenchs encara era molt jove, només tenia 54 anys, i formava part de l'imaginari col·lectiu dels aficionats culers que dia a dia i en pocs anys, ens vam anar a acostument a aquella frase que més tard va fer famosa a Catalunya Ràdio l'Antoni Bassas i els seu espai APM (Alguna Pregunta Més), que últimament havia estat inclòs dins el programa que va presentar durant catorze anys i fins el juny passat, El Matí de Catalunya Ràdio, i que havia saltat a TV3 amb espai propi.

Som molts els que vam compartir la companyia i la bonhomia d'aquest gran barcelonista, bon periodista i millor persona que era en Ricard Maxenchs. El mateix Antoni Bassas i en Joaquim Maria Puyal entre altres, en els temps ja gairebé immemorials de l'Àlex Botines timonejant la redacció esportiva de la primera i número 1 EAJ1 Ràdio Barcelona Cadena SER, mentre ell treballava a El Mundo Deportivo i sovint ens trobàvem tots a Can Barça per cobrir els partits de competicións diverses del Club. Maxenchs va treballar com a periodista en l'esmentat rotatiu esportiu, i també als esports de Televisió Espanyola de Sant Cugat, entre altres mitjans de comunicació, fins que el 1981, amb Josep Lluís Núñez de president, es va incorporar al FC Barcelona com a cap de premsa. El seu pes dins el club, com a home de confiança de Núñez, va anar augmentant, fins que el 1993 va ser nomenat director de relacions externes i, posteriorment, director general adjunt a la presidència, en l'època de Joan Gaspart. Després de 23 anys vinculat al FC Barcelona, Maxenchs va deixar l'entitat el 2003 per convertir-se en el director de relacions institucionals i reputació corporativa del grup Abertis, abans de fitxar per La Caixa.

Maxenchs era un home que traspuava amabilitat i educació en el tracte, encara que dins de tot aquest context era un personatge seriós i francament tímid. Vam coincidir en molts àmbits de la vida, tal com sol passar entre un col·lectiu reduit com el periodístic (ara ja no tant), en una ciutat on tots els que treballàvem a mitjans de primera línia ens coneixíem, ja que se solia sortir d'un per anar a un altre pel simple fet de canviar i fer coses distintes, on també et retrobaves amb vells companys d'altres aventures professionals. Fins i tot la vida ens va fer trobar en l'escola dels nostres fills, l'Escola Thau de la carretera d'Esplugues de la Ciutat Comtal, on ell hi portava les seves filles i jo el meu fill, i que tantes vegades ens va fer coincidir personalment per altres raons bastant diferents de les professionals.

Maxenchs va deixar de ser periodista en actiu per fitxar pel Barça i esdevenir el primer cap de premsa d'un club de futbol a l'estat espanyol. Els primers temps en el club blaugrana anava pels passadissos i baixava als vestidors i els jugadors de l'època com ara els Artola, Ramos, Migueli, Alexanco, Schuster, Esteban, Simonsen, Quini, Urruti, Gerardo, Moratalla, Víctor o Carrasco, poc acostumats a tenir reporters treballant a i per a la casa, i menys pul·lulant pels llocs més íntims

com els vestidors o la sala de massatges, que consideraven feus propis, callaven al seu pas "per por de fer comentaris agosarats i impublicables davant un enemic declarat com era un periodista". El pobre Ricard els havia de convèncer que ell ja no estava a l'aguait dels comentaris dels jugadors del primer equip, sinó que havia esdevingut el cap de premsa d'aquella entitat futbolística gairebé centenària. La primera sensació que et donava Maxenchs quan el veies a les rodes de premsa o pels passadissos de Can Barça al darrere de Josep Lluís Núñez o algun dels seus directius era de discreció i d'estar sempre on calia.

Ricard Maxenchs va ser pioner de la normalització de les tenses relacions entre el club blaugrana i els periodistes, i el que hagués passat o no amb Laporta per prescindir dels seus serveis al Barça només ho sabien ells, encara que després de 23 amb Núñez això és fàcil d'endevinar. En tot cas pero, no seré jo qui ho posi en tela de judici, ja que prefereixo parlar del meu amic Ricard Maxenchs i Roca com una bona persona que era i com un gran professional reconegut i contrastat del periodisme, i no pas per si havia triat un o altre camí, ja que això només era de la seva incumbència. El que vull remarcar és que era un entusiasta d'aquest ofici nostre que ens roba el cor i l'ànima, i que de vegades ens fa riure molt, i també plorar de manera indefectible. Crec que Maxenchs donava la talla en tots els aspectes, ja que segons el meu criteri, un cap de premsa i/o comunicació ha de ser aquell el qual els periodistes no notin quan no el necessiten, però que estigui a la seva total disposició quan en requereixin el seus serveis, al mateix temps de servir amb eficàcia total a l'organització pública o empresarial a la qual pertany. I penso que Maxenchs complia aquestes espectatives. No vaig poder anar al seu enterrament perquè Menorca, dissortadament massa sovint, queda lluny del continent, per horaris i preus, i tot plegat va fer impossible el desitjat desplaçament de comiat. Només em queda dir que els que et vam conèixer a fons no t'oblidarem fàcilment amic Ricard. Fins sempre.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/9593-alguna-pregunta-mes-alguna-pregunta-mas.htm